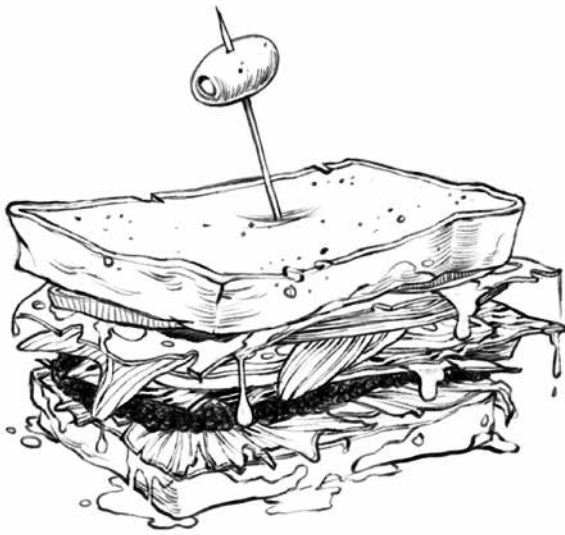
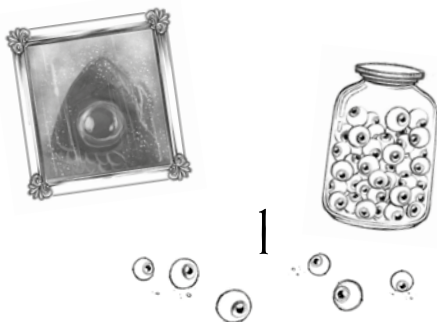

PIRMA DALIS

Panelės Akrid Neklusnių vaikščių
našlaitynas

DRĄSUS PABĖGIMAS

spąstai lokiams * visrakčiai * dronfo iškamša

Pasaulis apsiklojo iškritusiu sniegu, jo spindesys užliejo kabinetą tarsi deglo šviesa. Bridžita Bakster išsiėmė dantyse laikytą visraktį.

- Kiek dar užtruks? – sušnibždėjo Tomas.
- Vos kelias minutes.
- Sakei tai prieš kelias minutes.

Bridžita kilstelėjo antakius. Tomas užsispaudė delnu burną.

– Dirbu kaip įmanydama greičiau. – Bridžita patikrino klausymosi stiklą¹, kurį buvo pakišusi po durimis.

¹ Ilgas, į stetoskopą panašus daiktas, kurį išrado Bridžita. Klausymosi stiklas leidžia išgirsti, kas vyksta už kampo, pasiklausyti paslapčių ir saugotis krečiant eibes.

– Beje, jos dar net nėra koridoriuje. Nurimk.
– Nurimti? – sušnypštė Tomas. – Ne tavo koją įbruko į spąstus lokiams! Ir už ką? Kad per pusryčius kalbėjau pilna burna?

– Dainavai pilna burna, – patikslino Bridžita, įkišo ranką į savo oranžinių plaukų kupetą, rado ten visraktį su pincetiniu antgaliu ir įgrūdo į didžiulę pakabinamą spyną. – Stovėdamas ant stalo.

Tomas gūžtelėjo pečiais.

– Teko pasistengti, kad visi išgirstų.

Jiedu tyliai sukikeno. Sutemos ėmė gožti sniego spindesį ir kauptis ant daugybės bjaurių direktorės Akrid daiktų.

Ant nevykusių paukščių iškamšų ir neskaitytų knygų.

Rūsčių marmurinių biustų ir niūrių paveikslų.

Ant stiklainių su akių obuoliais ir puodelių iš kačių kaukolių.

Ir ant milžiniško, tižaus panelės Akrid sumuštinio², gulėjusio vidury didžiulio jos rašomojo stalo.

² Direktorė Akrid valgydavo tik patiekalus su konservuota žuvimi: silkų ir kiaušinių apkepėlę pusryčiams, sumuštinį su ančiuviais ir agurkėliais pietums ir skumbrių bei kopūstų apkepą vakarienei. Todėl ji dusinančiai dvokė žuvimi.

Bridžita virpėdama užsimerkė ir, atsikračiusi visų minčių, leido sąmonei susitelkti į spyną rakinančią ranką, kol tejuot vien tik pirštų galiukų oda – penkios mažos antenėlės, besiklausančios slaptų spynos šnabždesių.

– Ką darai? – greitai sušnibždėjo Tomas.

– Akimis nepamatysi, kas spynos viduje, – tyliai atsakė Bridžita. – Galima tik pirštais pajusti.

– Kažkur tai perskaitei, tiesa?

– Suprantama.

– Didelėje storoje knygoje?

– Taip, – patvirtino Bridžita. – Nuostabioje knygoje, kupinoje drąsos, meilės ir linksmybių.

– Ir kabančių spynų?

– Aha. O dabar cit, aš bandau įsiklausyti.

– Pirštais?

– Taip! – sušnypštė Bridžita. – Gali patylėti?

Tomas ėmė pešioti dronto iškamšos plunksnas.

– Šiandien atvažiuoja šeimos, – pasakė jis. – Pastarąjį kartą Popė Parker išvyko į Lengvo gyvenimo gatvę.

– Juk žinai, kad ta gatvė netikra, – tarė Bridžita. – Tai reiškia, kad jos naujieji tėvai turtingi.

Bridžita gerai prisiminė: Popė buvo išskraidinta gražiu elektriniu dirižabliu. Iš slėptuvės tarp bibliotekos kaminų ir chimėrų Bridžita stebėjo, kaip spindintis orlaivio varis nuskrenda virš Pajūrio grožio miestelio link didmiesčių ir miestų už kalvų.

Mergaitė susimąstė apie žmones, kurie tik kartą per metus atvažiuodavo į našlaičių namus, ieškodami vaikų, kuriuos galėtų mylėti. Bridžita įsivaizdavo jų karamelės spalvos paltus ir patogius namus; jų blizgančius plaukus ir plačias šypsenas; ir kaip ji troško, kad saldžiai kvepianti šeima išskėstų rankas,

stipriai ir nuostabiai ją apkabintų ir išsivežtų toli toli nuo Neklusnių vaikšių našlaityno³.

Bridžita papurtė galvą, nuvydama šį vaizdą. Nuo ugnies pakilo kibirkščių šuoras.

– Apie ką mąstai? – paklausė Tomas.

Bridžita akimirką patylėjo. Tomas spustelėjo jos petį.

– Galbūt ši syki...

– Šis kartas bus toks pat, kaip ankstesni, – pareiškė Bridžita ir vėl ėmėsi spynos. – Kai šeimos atvažiuoja, panelė Akrid pasirūpina, kad būčiau uždaryta, padėčiau sargui ar... karstyčiausi kaminais! Mano eilė niekada neateina. Aš niekad nerasiu tikrų namų. Aš čia jau devynerius metus.

– Bet tai nėra labai ilgai, žinai, kai kurie žmonės gyvena iki šimto metų. Vėžliai net iki dviejų šimtų! O uolos aplink yra iš tų laikų...

– Aš ne vėžlys, – atkirto Bridžita, trakšt! pasukdama visraktį. – Ir ne akmuo. Kai esi devynerių,

³ Panelė Akrid atkakliai nenorėjo pakeisti našlaičių namų pavadinimo į *Neklusnių vaikų našlaityną*. Direktorė nekentė taisyklingos kalbos ir kaskart pataisyta (pavyzdžiui, kai skųsdavosi poniai Pobid dėl *kolidoriuose* privisusių pelių) tik piktai sugrieždavo dantimis.

tai devyneri metai yra ištisa amžinybė, taigi, aš čia amžinai. O amžinai yra amžinai, ir baigta. Mačiau, kaip *daugybė* vaikšių susirado naujas šeimas, o aš... Ką darai tam drontui?

– Noriu, kad jis taptų panašus į panelę Akrid, – atsakė Tomas ir, suraukęs nosį, atsitraukė nuo paukščio iškamšos, kurios akys dabar buvo primerktos, o antakiai arčiau vienas kito.

– Gan gerai, – pagyrė Bridžita. – Tinka. Paukštis lyg... nustebeš dėl to, kad buvo iškimštas.

Tomas pastūmė dronto antakius dar arčiau vieną prie kito ir išpūtė jo skruostus.

– Tu visada įveiki panelę Akrid⁴. Kiek kartų buvai įmesta į požemį?

Bridžita gūžtelėjo pečiais.

– Lioviausi skaičiuoti po pirmo šimto.

⁴ Jei kitose mokyklose būna šaunuolių lenta, tai Neklusnių vaikšių našlaityne kabojo pikčiausių panelės Akrid priešų lenta, ant kurios didelėmis juodomis raidėmis būdavo užrašytas tų metų neklusniausio auklėtinio vardas. Pikčiausių priešų lenta kabojo devynerius metus, ir ant jos sargas ponas Falstafas devynis kartus buvo užrašęs *Bridžita Bakster*.